

LBRIS

Jerome K. Jerome

We know
books

TREI ÎNTR-O BARCĂ
(fără a mai socoti și câinele)

Traducere de Teodora Moise

Ediție integrală

BUCUREȘTI, 2025

PREFAȚĂ / 5

CAPITOLUL I / 7

CAPITOLUL II / 22

CAPITOLUL III / 31

CAPITOLUL IV / 41

CAPITOLUL V / 56

CAPITOLUL VI / 68

CAPITOLUL VII / 83

CAPITOLUL VIII / 96

CAPITOLUL IX / 112

CAPITOLUL X / 126

CAPITOLUL XI / 139

CAPITOLUL XII / 153

CAPITOLUL XIII / 170

CAPITOLUL XIV / 188

CAPITOLUL XV / 204

CAPITOLUL XVI / 222

CAPITOLUL XVII / 227

CAPITOLUL XVIII / 238

CAPITOLUL XIX / 248

Trei epave. Suferințele lui George și Harris. Victimă a o sută șapte boli fatale. Prescripții utile. Leac pentru boala hepatică la copii. Convenim că suntem extenuați și avem nevoie de odihnă. O săptămână pe întinsul învolburat al mării? George propune fluviul¹. Montmorency protestează. Adoptarea propunerii inițiale cu o majoritate de trei la unu.

Eram patru: George, William Samuel Harris, eu și Montmorency. Cu pipele aprinse, stăteam cu toții în camera mea și discutam despre starea noastră jalnică – jalnică din punct de vedere medical, bineînțeles.

Nu se simțea bine niciunul și asta ne neliniștea destul de tare. Harris spunea că avea din când în când niște amețeli atât de ciudate, încât abia își mai dădea seama ce face; iar George spunea că și el avea amețeli, și nici el nu prea știa pe ce lume trăiește. Cât despre mine, aveam probleme cu ficatul. Știam că era vorba despre ficat, fiindcă tocmai citisem prospectul unor pastile hepatice, unde erau descrise amănunțit diversele simptome după care un om își poate da seama că ficatul său nu funcționează cum trebuie. Eu aveam toate aceste simptome.

---

¹ Autorul face referire la fluviul Tamisa. (n.tr.)

Lucru foarte curios, ori de câte ori citesc prospectul vreunui medicament, ajung inevitabil la concluzia că sufăr de boala respectivă, în forma ei cea mai gravă. Ca de fiecare dată, diagnosticul pare să corespundă întocmai tuturor senzațiilor pe care le-am simțit.

Îmi amintesc că m-am dus într-o zi la *British Museum*, ca să mă documentez cu privire la tratamentul unei ușoare dureri ce mă tot sâcăia – cred că era vorba de guturai. Am luat cartea și am citit tot ce mă interesa; apoi, aproape fără să-mi dau seama, am început să răsfoiesc încet paginile și să studiez, într-o doară, bolile comune. Nu-mi aduc aminte care a fost prima maladie peste care am dat – în orice caz, cred că era o boală cumplită, devastatoare – și, înainte de a fi parcurs măcar jumătate din lista „simptomelor premonitorii”, eram convins că o am într-o formă foarte gravă. Pentru o vreme, am rămas înlemnit, apoi, cu nepăsarea pe care ți-o dă doar deznădejdea, am mai răsfoit câteva pagini. Am ajuns la febra tifoidă – am citit simptomele – și am descoperit că am și această boală probabil de luni de zile, dar fără să știu; m-am întrebat ce altceva puteam să mai am; am ajuns la coree – am constatat, după cum mă așteptam, că sufăr și de coree; și, cum cazul meu începea să mă intereseze, m-am hotărât să-l cercetez în detaliu, de astă dată pornind în ordine alfabetică – am citit despre malarie, și am descoperit că mă oflesc din pricina ei și că stadiul acut al bolii avea să debuteze în aproximativ două săptămâni. Am răsuflat ușurat când am constatat că avusesem maladia lui Bright¹, doar

---

¹ Nefrită cronică. (n.tr.)

într-o formă benignă, astfel că, în privința ei, puteam trăi mult și bine. Avusesem holeră, cu severe complicații; cât despre difterie, se părea că o aveam încă de la naștere. Am parcurs conștiincios toate cele douăzeci și șase de litere ale alfabetului și am ajuns la concluzia că singura boală de care nu suferisem era apa la genunchi.

La început m-am simțit oarecum jignit; aveam impresia că e un fel de ignoranță. Cum se făcea că nu aveam apă la genunchi? De ce această îngrozitoare lipsă? După un timp, totuși, convingerile mai blânde au învins. M-am gândit că, la urma urmei, avusesem toate celelalte boli cunoscute în patologia generală și, devenind mai puțin egoist, am hotărât că mă descurc și fără apă la genunchi. După cum se părea, guta, în forma ei cea mai gravă, pusese stăpânire pe mine, fără ca eu să îmi dau seama; de *zymosis*¹ sufeream, bineînțeles, din copilărie. Cum după *zymosis* nu mai urmau alte boli, am ajuns la concluzia că nu mai sufeream de altceva.

Am stat și am chibzuit. M-am gândit că eram un caz interesant din punct de vedere medical; ce achiziție aș fi pentru studenți! I-aș scuti de a mai „umbla din spital în spital“, dacă m-ar avea pe mine. Eu însumi eram un spital. Ar fi fost de ajuns să mă cerceteze cu atenție, apoi să-și ia diplomele.

M-am întrebat apoi cât mai aveam de trăit. Am încercat să mă examinez. Mi-am luat pulsul. La început, nu l-am simțit deloc. Pe urmă, dintr-o dată, mi s-a părut că începe să bată. Mi-am scos ceasul și am numărat

---

¹ Boală infecțioasă. (n.tr.)

bătăile. O sută patruzeci și șapte de bătăi pe minut. Am încercat să-mi simt bătaile inimii. Nu le simțeam. Inima mea încetase să mai bată. Mai târziu, am ajuns totuși să cred că trebuie să fi fost la locul ei și că a bătut tot timpul, deși nu garantez. M-am palpat pe toată partea din față a corpului, de la ceea ce numesc eu talie până la cap, apoi pe fiecare parte și puțin spre spate. Nu am auzit și nu am simțit nimic. Am încercat să-mi examinez limba. Am scos-o cât de mult am putut, am închis un ochi și am încercat s-o examinez cu celălalt. Nu i-am văzut decât vârful și singurul lucru cu care m-am ales a fost să-mi întăresc convingerea că am avut scarlatină.

Intrasem în acea bibliotecă fiind un om fericit și sănătos. Acum ieșeam de acolo ca o epavă.

M-am dus la doctorul meu. E un vechi prieten de-al meu, care îmi examinează pulsul și limba, îmi vorbește despre vreme ori de câte ori îmi închipui că sunt bolnav, toate astea fără să-mi ia un ban; așa că m-am gândit că îi fac un serviciu dacă mă duc la el acum. „Ce își dorește un doctor – m-am gândit eu – este să-și facă meseria. Îi voi sta la dispoziție. Va avea parte de mai multă practică pe mine, decât pe o mie șapte sute de pacienți obișnuiți, cu doar o boală sau două fiecare“. Așadar, m-am dus la el.

— Ei bine, spune-mi, ce te supără? m-a întrebat.

— N-am să te fac să-ți pierzi timpul, dragul meu, înșirând toate cele care mă supără, i-am spus. Viața e scurtă și s-ar putea să-ți sfârșești zilele înainte de a termina ce am de zis. Să-ți spun mai bine ce nu mă supără. Nu am apă la genunchi. De ce nu am, nu aș putea să-ți

explic, cert este că nu o am. Însă, sufăr de toate celelalte boli.

Și i-am povestit cum am ajuns să descopăr acest lucru.

M-a examinat, apoi m-a apucat strâns de încheietura mâinii, iar când mă așteptam mai puțin, mi-a dat câteva ghionturi în piept – curată lașitate, după părerea mea – apoi, imediat, mi-a dat o lovitură de berbec, folosindu-și capul. După aceea, s-a așezat la birou, a scris o rețetă, a împăturit-o cu grijă și mi-a întins-o; am băgat-o în buzunar și am plecat.

Nu am deschis-o. Am intrat în cea mai apropiată farmacie și am rugat să îmi elibereze medicamentele. Farmacistul a citit rețeta și mi-a dat-o înapoi.

— Nu avem așa ceva, a spus el.

— Sunteți farmacist? l-am întrebat.

— Da, sunt farmacist. Dacă aș fi fost vreun negustor sau hangiu, poate că v-aș fi putut servi. Cum însă nu sunt decât un farmacist, mă simt depășit.

Atunci am citit rețeta. Scria așa:

1 livră¹ de biftec, cu 1 pintă² de bere amară, o dată la șase ore.

1 plimbare de zece mile³ în fiecare dimineață.

1 pat la ora 11 fix în fiecare seară.

Și nu-ți mai împuia capul cu lucruri pe care nu le înțelegi.

---

¹ Unitate de măsură pentru greutate, egală cu 453 grame. (n.tr.)

² Unitate de măsură pentru volum, egală cu 0,56 litri. (n.tr.)

³ Unitate de măsură pentru lungime, egală cu 1609, 3 metri. (n.tr.)

Am respectat indicațiile, având parte de fericitul rezultat – în ceea ce mă privește – de a scăpa cu viață și încă a mai trăi și astăzi.

În cazul de față, revenind la prospectul privind medicamentul pentru ficat, nu încăpea îndoială că prezentam toate simptomele, cel mai important fiind „o aversiune generală față de munca de orice fel“.

Nu pot exprima în cuvinte suferințele prin care am trecut. Am fost un martir, încă din cea mai fragedă copilărie. Pe atunci, nu bănuia nimeni că, de fapt, era din cauza ficatului. Știința medicală era într-un stadiu mult mai puțin avansat decât azi și toți obișnuiau să pună totul pe seama leneviei.

– Ascultă, împielitaturile, îmi spuneau, scoală-te și apucă-te să faci ceva pentru a-ți câștiga existența, pentru Dumnezeu! – neștiind, firește, că eram bolnav.

Nu-mi dădeau medicamente, în schimb primeam câteva palme după ceafă. Oricât de ciudat ar părea, palmele mă vindecau adeseori – cel puțin pentru moment. Am înțeles că, uneori, o palmă după ceafă are un efect benefic asupra ficatului și mă face să mă apuc de treabă fără să mai pierd timpul, decât efectul unei cutii întregi de medicamente.

Știți, adeseori este așa – leacurile astea simple, băbești, sunt câteodată mai bune decât toate doctoriile de la farmacie.

Am discutat aproximativ jumătate de oră, timp în care ne-am descris unul altuia bolile de care sufeream. Le-am explicat lui George și lui Harris cum mă simteam dimineața, când mă trezeam, iar Harris ne-a spus

cum se simțea seara, când mergea la culcare; George, de pe covorașul din fața căminului, a început să mi-meze cu grație, dovedindu-ne că are talent de actor, arătându-ne felul în care se simțea în timpul nopții.

George doar își închipuie că e bolnav dar, de fapt, nu are niciodată nimic.

Tocmai atunci, doamna Poppets a bătut la ușă și ne-a întrebat dacă vrem să luăm cina. Ne-am zâmbit trist unul altuia și am spus că ar fi bine să încercăm să gustăm puțin. Harris a zis că o bucățică de mâncare în stomac ține, deseori, boala în frâu; apoi, doamna Poppets a adus tava, iar noi, trăgându-ne scaunele la masă, ne-am servit cu niște friptură cu ceapă și tartă cu rubarbă.

Trebuie să fi fost tare slăbit pe atunci; fiindcă știu că, după o jumătate de oră, mâncarea nu mă mai interesa câtuși de puțin – lucru cu totul neobișnuit la mine –, și nu m-am atins nici măcar de brânză.

Odată îndeplinită această datorie, ne-am umplut din nou paharele, ne-am aprins pipele și am reluat discuția despre starea sănătății noastre. Niciunul dintre noi n-ar fi putut spune de ce anume suferă, dar părerea unanimă era că această stare – oricare ar fi fost – a fost provocată de surmenaj.

– Avem nevoie de odihnă, asta e! a spus Harris.

– Odihnă și o schimbare totală de mediu, adăugă George. Eforturile excesive la care au fost supuse creierele noastre au produs depresii generale în organismul fiecăruia. Schimbarea mediului și absența necesității de a gândi vor restabili echilibrul mintal.

George are un văr, trecut în acte ca fiind student la medicină, astfel încât are, în mod firesc, o exprimare ca cea a unui medic de familie.

Am fost de acord cu George și am sugerat că ar trebui să căutăm un loc retras, antic, departe de zarva lumii, unde să petrecem o săptămână însorită pentru a visa pe ulițele lui adormite – un colțișor pe jumătate uitat de lume, tăinuit de zâne, ferit de zarva mulțimii – un cuib de vulturi, cocoțat pe stâncile timpului, de unde zgomotul valurilor zbuciumate ale secolului al XIX-lea să se audă slab, înăbușit.

Harris a spus că ar fi plictisitor. A zis că știa la ce fel de loc mă refeream: un loc în care toată lumea se duce la culcare la ora opt, unde nu puteai face rost nici-decum de „Referee”¹ și ești nevoit să mergi zece mile pe jos ca să-ți cumperi tutunul pentru pipă.

— Nu, a zis Harris, dacă vrei odihnă și schimbare, nimic nu se poate compara cu o excursie pe mare.

M-am împotrivit cu desăvârșire călătoriei pe mare. O călătorie pe mare îți face bine dacă durează câteva luni, în scimb, doar o săptămână e o povară.

Pornești luni cu hotărârea fermă că ai să te distrezi grozav. Le transmiți un semn de rămas bun celor de pe țârm, îți aprinzi pipa cea mai mare și te plimbi țațoș pe punte, de parcă ai fi căpitanul Cook, Sir Francis Drake și Cristofor Columb la un loc. Marți, îți pare rău că ai plecat în această călătorie. Miercuri, joi și vineri, îți dorești să fii murit. Sâmbătă, în sfârșit, ești în stare să înghiți puțină supă de vită, să stai pe punte și să

---

¹ Titlul unui ziar englezesc. (n.tr.)

răspunzi cu un surâs timid și duios atunci când persoanele bune la suflet te întreabă cum te mai simți. Duminică, începi să te plimbi din nou pe punte și mănânci mâncare solidă. Iar luni dimineață, când, cu geamantanul și cu umbrela în mână, stai pe marginea bordului gata să pășești pe uscat, călătoria începe să-ți placă cu adevărat.

Îmi amintesc de cumnatul meu, care a plecat odată într-o scurtă călătorie pe mare, în beneficiul sănătății sale. Și-a rezervat un bilet pentru un drum dus-întors, de la Londra la Liverpool; dar când a ajuns la Liverpool, singura lui preocupare a fost să-și vândă biletul de întoarcere.

A încercat să-l vândă în tot orașul la un preț derizoriu, și a fost, în cele din urmă achiziționat cu optsprezece pence¹ de un tânăr, care părea că suferă de o boală la ficat și pe care doctorii l-au sfătuit să meargă la mare și să facă sport.

— La mare! exclamă cumnatul meu, vârandu-i afectuos biletul în mână; o să-ți ajungă pentru toată viața; cât despre sport, vei face mai mult sport stând pe acel vapor, decât făcând sărituri pe uscat!

El — cumnatul meu — s-a întors cu trenul. A spus că o călătorie pe căile ferate din nord-vest a fost benefică pentru sănătatea lui.

Un alt prieten de-al meu a plecat într-o călătorie, de o săptămână, de-a lungul coastei și, înainte de a porni, stewardul l-a întrebat dacă preferă să plătească după

---

¹ Subdiviziunea lirei. (n.tr.)